

Armo riittää

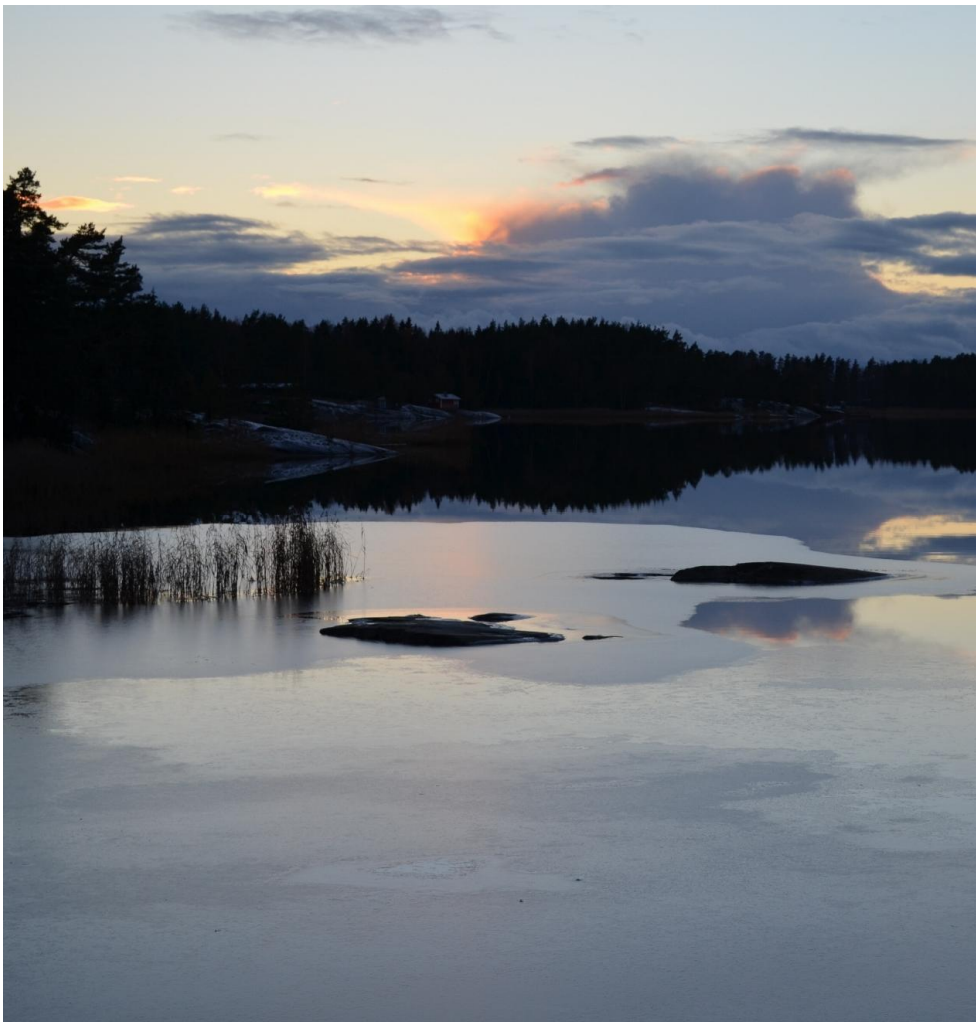

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 6

10. vsk

17.12.2013

Hämärässä kaamoksessa ja kylmässä armo yhä riittää. Kuva: Ceta Lehtniemi.

Meerin mietteitä

Uskon uudistuminen

On kulunut neljäkymmentäviisi vuotta diakonissaopintojeni aloittamisesta. Aiemmin tänä vuonna osallistuin kurssikokoukseen. Keskustelumme olivat iloisia ja humoristisia, mutta myös syvän surun sävyttämiä. Joku oli joutunut luopumaan puolisostaan, joku toinen lapsestaan kuoleman kautta. Miten paljon onkaan jouduttu huu-tamaan Herran puoleen hädän hetkellä.

Päällimmäisenä oli kuitenkin kiitollisuus Herran uskollisuudesta ja hyvydestä. Usko on heittäytymistä Jumalan varmojen lupausten varaan.

Eikö liene niin, että koettelemukset vievät meitä läheisempään yhteyteen Auttajamme kanssa? Sitä voisi kutsua uskon uudistumiseksi.

Olen lukemassa kirjaa Paavali Tarsolaisesta. Hänen elämästään ei tapahtumia puutu. Hän olisi voinut puheissaan hehkuttaa ihmeellisiä ilmestyksiä tai sairaiden parantamisia tai kertoa hurjia kertomuksia monenlaisista vaaroista ja seikkailuista. Hän kuitenkin mainitsee niistä vain lyhyesti, mutta keskittyy pelastussanomaa.

Kirjeessään korinttilaisille hän sanoo: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (1. Kor. 2:2).

Toisessa paikassa Paavali kehottaa: ”Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa. Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauten.” (2. Kor. 5:20, 21.)

Mitä enemmän luemme Jumalan Sanaa, sitä enemmän me juurumme siihen. Tut-

kiessamme Raamattua alamme nähdä yhä selvemmin pelastuksen varmuuden ja vältävyyden.

Vanha virsi kutsuu meitä turvaamaan Herran armoon nyt adventin ja joulunkin aikaan.

*Ken uskoo Herraan Jeesukseen,
saa armon osaksensa,
sen ottaa Isä omakseen,
rakkaaksi lapseksensa.*

*Ei Jeesus tullut taivaasta
maailmaa tuomitsemaan
vaan pelastamaan ja meitä kaikkia
autuuteen johdattamaan.*

*Se elämän saa ikuisen
ja taivaan ilon kerran,
ken elää, kuolee turvaten
vain yksin armoon Herran.*

*Suo, Isä, meidän uskossa
Jeesukseen toivo panna,
Henkesi anna, ja kerran
armosta rauhaasi meidät kannan!”*

Siunattua talvea teille!

Meeri Auramo

Anna lahja jonka keskus on Kristus

Tilaa Armo riittää -lehti ystävillesi.

Lähetämme lehden mukana lahjan saajille joulukortin. Siinä kerromme lehden olevan joululahja Sinulta.

Soita (019) 414242 tai lähetä lahjatilaus osoitteeseen evank@evank.org.

Maksuja ei synny.

Pidennetty pääkirjoitus

Tämä hetkisen kestävä ahdistuksemme

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 10 vuotta Evankeliumin opintoyhdistyksen perustamisesta. Huoli ja tavoite, jotka johtivat toiminnan aloittamiseen, ovat pysyneet ennallaan. Huoli oli ja on siitä, että kristityt eksyvät helposti pois pääasiasta ja kuolevat vieraiden oppien lumoamina. Tavoite on pitää esillä Jumalalle tärkeintä pääasiata: Kristuksen lunastustyötä.

Tänä vuonna on Suomen Siionissa tapahtunut monta ahdistavaa asiaa. Alkuvuodesta Temppeleaukion kirkossa Helsingissä esitettiin kuvottava näytelmä, jota paikalla ollut kirkkoherra ei katsonut aiheelliseksi keskeyttää. Hengellisesti jotakin vastaavaa tapahtui Jerusalemin temppeleissä kreikkalaisen Antiokus Epifanen aikana 167 eKr. Hän rakennutti Jerusalemiin juutalaisten temppeleihin Zeus-jumalalle alttarin ja uhrasi tällä alttarilla sian.

Kesällä tuli uusi ahdistus. Suomen Lähetysseuran juhlassa ”siunattiin” homopari lähetystyöhön. Riipaisevaa oli lukea seuran emerituslähetysjohtaja Sakari Pinolan haastattelu Kotimaa-lehdessä viime syyskuussa. Jo otsikossa sanottiin, että Pinola suree SLS:n ratkaisua lähettää työhön miespari. Päätöksen myötä tämä pitkään SLS:ssa palvellut rovasti kertoo menettäneensä oman hengellisen kotinsa. Samoin taisi käydä monelle muulle.

Tällaisissa ”räikeissä” tapauksissa osa kristikansasta vielä erottaa oikean ja väärän. Siksi parempaa on, että avoimen uhmakkaan ja räikeän vääryyden lisäksi elämme keskellä hienostuneesti ja houkuttelevasti etenevää eksytystä. Siinä ei käydä kristittyjen uskonymmärrystä vastaan,

vaan puhutaan ihmisille kauniisti ja hyviä asioita luvaten.

1800-luvun alkupuolella englantilainen runoilija Mary Howitt kirjoitti runonsa *Hämähäkki ja kärpänen*. Se on kuvaus taitavasta ihmisten houkuttelusta. Runo alkaa hämähäkin sanoilla kärpäselle: ”Tuletko minun olohuoneeseen? Se on kaunein olohuone missä koskaan olet käynyt.”

Siitä se alkaa, ystävällisestä kutsusta, kauneimpien (ja parhaiden) asioiden lupamisesta.

Tällaista houkuttelua on ekonomi Pirkko Jalovaaran toiminta ollut vuosia. Asia avautui monille vasta viime keväänä, kun levisi tieto siitä, mitä Jalovaara oli opettanut Kallion kirkossa Helsingissä. Myöhemmin Jalovaara kiisti puhuneensa kirkossa niin kuin hänen kuultiin puhuvan tilaisuudessa tehdyssä äänityksessä. Se vain pahensi asiaa.

Pyhän Hengen täyttämänä apostoli Paavali varoitti: ”Älkää antako *kenenkään* millään tavoin johtaa itseänne harhaan” (2. Tess. 2:3).

Meidän on oltava varuillamme. Henkien erottaminen ja valvominen kuuluvat kristinuskoon.

Hienostuneesti ja taitavasti tehdyn eksyttämisen ominaisuuksiin kuuluu, että väärä eroaa Jumalan teoista mahdollisimman vähän. Jos esim. rahanvärentäjä haluaa todella onnistua ostamaan jotakin itse tekemänsä 500 euron setelillä, hän ei piirrä seteliin Muumin kuvaa eikä hän paina seteliä keltaiselle tai punaiselle kreppipaperille. Rahanvärentäjät koettavat tehdä

Jatkuu sivulla 7 >>

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Joka kestää loppuun asti, pelastuu”

(Matt. 24:13)

Mitä minun on tehtävä silloin, kun koen, etten kestä ja kaikki ympärilläni tuntuu hajoavan ja raukeavan tyhjiin? Silloin ja juuri silloin Raamatun sana tulee kohti ja vakuuttaa, että Herran armo kestää iäti. Muu ei kestäkään, sillä taivas ja maa katoavat!

Psalmissa 136 toistetaan vakuutus siitä, että Herran armo kestää iäti kaikkiaan 36 kertaa. Sen tulisi syöpyä syvälle sydämeeni. Apuna voisivat olla myös vanhan virren sanat: ”Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.” Se auttaa kestämaan mitä vain, sillä sen, mitä sana sanoo, sen se myös vaikuttaa. Siinä on elämäni varma perusta ja kiintopiste, sillä totisesti ”hänen hyvytensä kestää ikuisesti” (2. Kor. 9:9).

En kestä oman itseni varassa, en kokeumusteni, en tunteitteni, en tahtoni enkä järkeni varassa. Sen mikä auttaa kestämaan, on oltava minun ulkopuolellani. Ja Raamattu vakuuttaa nyt minulle, että Herran armo kestää.

Herra armo on kuin minua kannattavat ikiaikojen Jumalan ikuiset käsivarret (5. Moos. 33:27). Ne haluavat sulkea nytkin syliinsä, tuntui minusta miltä tuntui. Minun ei tarvitse yrittää, ponnistaa, ei tehdä jotain, saan vain suostua olemaan hiljaa – ja luottavaisena jään näiden käsivarsien kannatettavaksi.

Herran armon kestävyys on samaa kuin Jeesukselta tuleva kestävyys, josta Ilmestyskirjan puhuu (Ilm. 1:9). Tämä hänen kestävyytensä tulee minuun silloin, kun suuntaan katseeni häneen, joka on uskoni alkaja ja täydelliseksi tekijä (Hepr. 12:2). Kun ajattelen häntä ja keskityn häneen, silloin en menetä rohkeuttani enkä

anna periksi (12:3). Silloin jopa kykenen noudattamaan Pietarin kirjeen sanoja: ”Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin ottakaa tekin aseeksenne sama mieheni” (1. Piet. 4:1).

Jeesukselta tulevan kestävyuden salaisuus on nimenomaan uskonvanhuskaudessa, sillä juuri uskonvanhuskaudessa Herran armo tulee minun osakseni. Uskonvanhuskaushan taas on sitä, että tälläkin hetkellä luotan Jumalan armoon, joka Kristuksen tähden antaa minulle syntini anteeksi. Se kätkee minut hänen pyhyitensä tulelta ja tuomiolta Poikansa vanhurskauden ja sovitustyön turviin. Siinä paljastuu, että minua kannattavat ikuiset käsivarret ovatkin lävistetyt minun syntieni tähden.

Uskonvanhuskaudesta ”kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti” (Jes. 32:17). Silloin ”me kestäme sitkeästi vaikeudet, vaivat ja ahdingot” (2. Kor. 6:4) ja pysymme myös järkevinä kaikissa tilanteissa kuten Paavali sanoo nuorelle Timoteukselle (2. Tim. 4:5).

Onhan aika ikävä, jos meille sanotaan kuten Jobin ystävät suorasukaisesti sanoivat hänelle: ”Kun vastoinkäyminen tulee omalle kohdallesi, et kestä hetkeäkään. Kun se koskettaa sinua, joudut kauhun valtaan” (Job 4:5). Näin kuitenkin minulle käy, jos unohtan tai hylkään uskonvanhuskauden uskonelämäni perustana.

Olavi Peltola

Pyrimme julkaisemaan lehtemme parillisina kuukausina. Seuraava lehti ilmestyy, jHs. helmikuussa

Miten Jeesus rakastaakaan meitä

Joh. 19:26-27: ”Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidillensä: ’Vaimo, katso, poikasi!’ Sitten hän sanoi opetuslapselle: ’Katso, äitisi!’ Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.”

Nämä jakeet koskettivat minua erityisesti ollessani matkoilla etelässä. Valoisa ja häikäisevä päivä vaihtui siellä yllättävän nopeasti mustaksi yöksi. Vielä ei ollut aivan pimeää Jeesuksen ristin juurella, koska siinä saattoi erottaa ne ihmiset, jotka seisovat vieressä, aivan lähellä. Kuudes hetki ja täydellinen valottomuus olisivat pienen hetken kuluttua.

Ristin juurelle olivat tulleet Johannes ja Jeesuksen äiti, Maria. Ehkä he seurasiivat yhdessä koko matkan Jeesusta. Johannes sanoi itsestään: ”Opetuslapsi, jota Jeesus rakasti.” Hän oli ymmärtänyt oikein Mestarinsa ja Opettajansa tunteet; hän uskalsi sen myös sanoa ääneen.

Kuitenkin Jeesuksen rakkaus ja Jumalan rakkaus Jeesuksessa oli silloin ja on yhtä ehyt ja vilpitön jokaista ihmistä kohtaan. Ehkä tämä rakkaus ikään kuin piti Marian ja Johanneksen aivan Jeesuksen lähellä, eri tavoin kuin muita opetuslapsia ja Jeesuksen veljiä.

Olin käynyt katolisessa kirkossa, missä oli sädehtivän, kullatun kehyksen sisällä Jeesuksen äitiä, Mariaa, esittävä nukke. Opas kertoi, että tälle ”Lumen Neitsyelle” vaihdettiin vaatteita. Se oli puettu kuin prinsessa. Alttariin kuului myös osa, jossa on suunnaton määrä hopeaa.

Ollessani tuossa kirkossa minulle tuli huono olo. Ajattelin Jeesusta ristillä häväistynä, riisuttuna ja kärsivänä minunkin

syntieni tähden. Ajattelin Mariaa tuskaisena ja surun murtamana äitinä, heikkona ihmisenä. Jumalan rakkaus kohdistuu halpaan, mitättömään, siihen, joka ei mitään ole. Se on myötäelävää rakkautta.

Illalla keskustelin erään itselleni entuudestaan tuntemattoman iäkkään naisen kanssa. Hän oli kokenut äidin tuskan menettäessään ainoan lapsensa tämän ollessa nuori aikuinen. Uskomattomien pimeyden aikojen jälkeen orasti uutta, löytyi valoa. Hänestä tuli miehensä kanssa sijaisvanhemmat usealle lapselle.

Olimme keskustellessamme kuin ristin juurella. Jeesus Kristus oli Henkensä kautta läsnä. Aivan kuin keskustelukumppanini olisi suurimpaan pimeyteensä saanut avun Jeesukselta itseltään: ”Katso, poikasi! Katso, äitisi!”

Ristin äärellä meitä opastetaan näkemään aivan uudella tavalla äitejä, isiä, lapsia, sisaria ja veljiä.

Jeesus puhuu hiljaisesti ja äänettömästi siellä, missä ollaan kyynelissä siinä ihan vieressä. Jeesus on elämän valkeus. Hänessä on toivomme, ja Hän rakastaa meitä suuresti.

Psalmissa 62 sanotaan: ”Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa, minun sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni. Hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani: en minä horju. Jumalassa on minun apuni ja kunniani. Minun väkevyyteni kallio, minun turvani on Jumala. Turvatakaa häneen joka aika, te kansa; vuodattakaa hänen eteensä sydämenne. Jumala on meidän turvamme.” (Ps. 62:6-9.)

Ceta Lehtniemi

Eläinsuojan ruokakaukalo oli kuin syntisten ihmisten sydän

Edessäni on *kirkkoisä Jeromen* pitämä **joulusaarna**. Jerome (n. 347-420) on tunnettu Raamatun kääntäjä ja lisäksi hän oli erinomainen Raamatun opettaja, raamattutuntien pitäjä. Hänen saarnojaankin kuvataan raamattuluennoksi.

Jeromen tapana oli opettaa ja saarnata Raamattua niin, että hän selitti saarnatekstiä jae jakeelta. Joulusaarnansa hän aloitti Luukkaan 2. luvun jakeella 7: ”Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.”

Sitten Jerome kysyy, miksi Maria pani Jeesuksen seimeen ja vastaa, että heille ei avautunut yösjaa muualta kuin eläinsuojasta. Hän toteaa, että sijaa ei ollut Jerusalemin temppelissä, jossa oli kullasta tehtyjä koristeita, oli jalokiviä, oli puhdasta silkkiä ja hopeaa.

Jeesus ei syntynyt kallisarvoisten esineiden keskelle vaan lannan keskelle eläintalissa. Hän sanoo: ”Missä on eläintalli, siellä on myös lantaa”, ja hän jatkaa toteamalla, että ”meidän syntimme ovat paljon törkyisemmät ja ruokottomammat kuin lanta.”

”Jeesus syntyi kuin tunkiolla, jotta jo hänen syntymänsä kuvaisi voimakkaasti, kuinka hän olisi lähellä niitä, joita hän tuli nostamaan pois tunkiostaan.”

Tällä kohtaa Jerome viittaa psalmiin 113 jossa Jumalan korkeus kuvataan huikaisevin sanoin ja sitten sanotaan: ”Jumala katsoo syvälle ja hän nostaa tomusta alhaisen ja korottaa köyhän loasta.” Jeromen käännöksen mukaan tuo viimeinen sana ”loka” tarkoittaa juuri lantaa.

Jerome on sitä mieltä, että tästä psal-

mista 113 ja tästä Jeesuksen syntymäpaikasta kaikkien köyhien tulisi oppia tuntemaan Jumala oikein ja ottaa vastaan Jumalan heille antama lohdutus.

”Josefilla ja Marialla ei ollut palveluspoikaa, Marialla ei ollut palvelijatarta. Nasaretista he olivat tulleet koko matkan kahdestaan... ja perillä ei ollut ketään, joka olisi ottanut heidät vastaan. Ainoa paikka, johon Maria saattoi laskea lapsen, oli seimi.”

Tällä kohtaa meidän mykysuomalaisen pitää ymmärtää, ettei Jeesuksen ajan eläinten ruokakaukalo ollut keskiajan maalausten kaltainen siisti kehikko, ei koulujemme joulujuhlista tuttu puhdas teline täynnä kuivia heiniä, vaan eläinten ruokakaukalo, joka oli lattialla ja muistutti pikemminkin sian ruokakaukaloa. Sellaista kaukaloa ajatellaamme, kun ajattelemme Jeesus-lapsen ensimmäistä lepopaikkaa.

Jerome jatkaa: ”Kunnioittaaksemme Kristusta me olemme ottaneet eläinsuojasta pois savesta tai kivistä tehdyn ruokakaulon ja asettaneet sen tilalle kirkkoon hopeisen puhtaan ja arvokkaan seimen.”

Jerome jatkaa: ”Minulle on hopeaa ja kultaa paljon arvokkaampi se kivinen kaukalo, johon Maria laski Jeesuksen. Rikkaat antavat arvoa hopealle ja kullalle, mutta kristillinen usko pitää kalleimpana aarteenä kivistä ruokakaukaloa, johon Jeesus pantiin. Hän, joka tuohon kylmään kiviiseen kaukaloon pantiin, ei välittänyt kullasta tai hopeasta.”

”Ymmärrän kyllä niitä, jotka ovat alkaneet kaunistella eläinsuojaa Kristuksen suuren kunnian tähden ja jotka ovat vaihtaneet kivisen ruokakaulon jopa hopei-

seen astiaan, mutta minä palvon hämmennyneenä Herraa, kaikkeuden Luojaa, joka ei syntynyt kullan ja hopean ympäröimässä paikassa vaan keskellä mutaa, liejua, lantaa ja joka pantiin kylmään, kivistä veistettyyn tai savesta muovailtuun eläinten ruokakaukaloon” julisti Jerome joulusaarnassaan.

Jeromen saarna jatkuu, mutta tässä on jo sanottu paljon hengellisesti köyhille, kylmille ja kivisille sydämille, jotka suosivat kuulemaan senkin, että heidän sydämensä muistuttaa eläinsuojaa kaikenlaisine tunkioille heitettävine törkyineen. Tämä sotku sydämessä ei estä Jumalaa lähettämästä Poikaansa sinne.

Minusta Jumala huutaa taivaasta evankeliumin kirkasta sanomaa kun luen: Maria ”pani hänet – siis Jumalan Pojan – seimeen”. Kun me tätä ajattelemme, me ymmärrämme, ettei Jumala kavahda meitä eikä meidän sydäntämme Jeesuksen paikaksi.

Jerome on kovin oikeassa kun hän sanoo, että köyhien tulisi oppia tuntemaan Jumala ja ottaa vastaan Jumalan heille antama lohdutus tästä tapahtumasta.

Tällainen on Jumala kun hän lähettää Poikansa luoksemme. Näin Jumala toimii kun hän tulee pelastamaan meidät todelliselta kadotuksen tieltä iankaikkiseen valtakuntaansa. Eikä tätä ole tarkoitettu vain ymmärrettäväksi, vaan tämä on tarkoitettu uskottavaksi, niin että annamme Jumalan asettaa Jeesuksen sydämeemme.

Voi jos saisimme monta levotonta, kelvottomuutensa tuntevaa ja syyllisyyttään kantavaa asettumaan Jeesuksen Kristuksen seimeksi, kylmäksi kiviseksi lepopaikaksi Hänelle, joka ottaa pois maailman synnin!

Otteita ja mietteitä 300-400-lukujen taitteessa eläneen kirkkoisä Jeromen joulusaarnan äärellä. Suomennos ja mietteet Per-Olof Malk.

>> *Jatkoa sivulta 3*

väärennöksistä mahdollisimman aidon näköisiä. Vain siten he voivat pettää ihmisiä.

Suomen Raamattuopiston yhteydessä toimiva Perussanoma julkaisi viime keväänä hämmennystä herättäneen kirjan, paavi Benedictus XVI:n teoksen *Jeesuksen viimeiset päivät*.

Tuskin kukaan reagoi Perussanomien ratkaisuun. Onkohan Kari Kuulaa lukuun ottamatta kukaan toinen ottanut esille sen, että ennen paaviksi valintaa kirjoittajan ohjauksessa syntyi vuosien suurtyönä 800-sivuinen *Katolisen kirkon katekismus* (1997). Sitä olisi ehdottomasti luettava paavin Jeesus-kirjan rinnalla, jotta paavin ja roomalaiskatolisesta opista pääsisi hiukan tasapuolisemmin perille.

Valitusvirsiens 2. luku sisältää Pyhän Hengen johdossa kirjoitetun arvion uskonnolliset vaatimukset ulkonaisesti täyttävästä eksytyksestä: ”Profeettojesi näyt olivat petosta ja harhaa. Syntiäsi he eivät paljastaneet, eivät kääntäneet kohtaloasi. Vääriä ja eksyttäviä olivat heidän ennussanansa.”

Kun tämä eksytyksen vaihe on ohi, on Jumalan vastustajilla ilon päivät, sillä pelastuksesta on silloin luopunut niin moni. Jumalan vastustajat sanovat Jumalalle: ”Kaikki sinun vihollisesi ilkkuvat sinua. He viheltävät, irvistelevät ja sanovat: ’Nyt me olemme sinut tuhonneet! Vihdoinkin on tullut päivä, jota odotimme. Omin silmin saimme sen nähdä!’” (Valit. 2:14.16.)

Tämän tulevaisuudenkuvan edessä toiveenamme on voida jatkaa Kristuksen työn esillä pitämistä, hänen sovitustyönsä käsittelyä ja sen merkityksen selvittelyä. Tarkoitus on edelleen puhua Kristuksen kuoleman ja siitä nousevan armon riittävydestä ja Jeesuksen ristin luona pysymisen tärkeydestä tässä monien houkuttelevien oppien maailmassa.

Per-Olof Malk

Jumala ei kutsu ulos evankeliumista vaan syvemmälle evankeliumiin

Pyhitys on suuri teologinen sana, jonka ymmärretään kuvaavan kristityn hengellistä kasvamista, muuttumista Jumalan mielen mukaiseksi ihmiseksi.

Monissa seurakunnissa kysymys siitä, miten ihminen pyhittyy, on keskeisellä paikalla opetuksessa. On käynyt niin, että kristillisen elämän myönteisten muutosten uskotaan laajasti olevan kristinuskon keskipisteessä.

Eräs rouva kertoi äskettäin, että useimmat saamat, joita hän oli kuullut viime aikoina, olivat käsitelleet kristittyjä ja heidän elämäänsä eivätkä ne olleet kertoneet Kristuksesta. Niiden sävy oli ollut tämä: ”Tee enemmän, yritä kovemmin.”

Hyvin usein kuulemamme julistus antaa meidän ymmärtää, että Jumala kyllä veti meidät sisälle valtakuntaansa, mutta meillä ”sisälle vedetyillä” on vastuu siitä, että pysymme sisällä Jumalan valtakunnassa.

Tällä tavalla monet meistä ajattelevat ja huomio kiinnittyy enemmän omaan elämään ja sen parantamiseen kuin Kristuksen elämään ja kuolemaan ja siihen, mitä Kristuksen työ merkitsee.

Näin painotettu kristillisuus on itsekeskeistä. Se on hengellistä narsismia.

Monet meistä käyttävät paljon aikaa sen miettimiseen, miten me elämme, kasvammeko hengellisesti, elämmekö oikein vai väärin. Käytämme paljon aikaa poh-tiessamme mielessämme tekemiämme hengellisiä virheitä ja toisaalta kerrates-samme ajatuksissamme hengellisiä onnis-tumisiamme. Olemme itse hengellisten ajatustemme keskipisteessä.

Jumala opettaa sanassaan, että me tarvitsimme Jeesusta uskonelämän alussa.

Sen me myös hyväksymme. Mutta usko-viksi tultuamme jatkamme ajatusta ja siir-rämme huomionamme Jeesuksesta itseemme. Sanomme itsellemme ja toisille: Nyt mei-dän tulee kasvaa kristittyinä. Kasvun ta-voitteena on, että tulemme yhä vähemmän riippuvaisiksi Kristuksesta – koska meistä-tulee aina vain vahvempia ja parempia kristittyjä.

Lunastettujen teot vai Lunastajan teot?

Myönnämme kohta, että me kyllä aloitim-me epätoivoisina ja heikkoina ihmisinä uskon tiellä, kun Kristus pelasti meidät arrossaan. Mutta nyt alamme olla jo melko pystyviä ihmisiä.

Eräs kuulijoistani tuli korjaamaan mi-nua kokouksen jälkeen ja sanoi minulle: Etkö tiedä, että Uusi testamentti asettaa kristityn päämääräksi henkilökohtaisen py-hittymisen? Vastasin, että olen niin kiitol-linen siitä, että Raamatun opetuksessa pää-asia ei ole *lunastettujen teot* vaan heidän *Lunastajansa teot*. Tässä on valtava ero.

Jos me luemme Raamattua niin, että Raamattu keskipiste näyttää olevan lunas-tetun töissä, siinä, mitä sinä teet ja mitä minä teen eikä siinä, mitä Jeesus on teh-nyt, niin silloin me emme vain menetä evankeliumia, vaan me elämme orjan elä-mää. Me elämme silloin jakeista jotka jatkuvasti sanovat: Tee entistä enemmän, yritä yhä kovemmin, kaikki on sinusta tahdostasi kiinni, kyllä sinä siihen pystyt. Älä anna periksi...

Onneksi Raamattu ei opeta pelastukses-ta näin. Onneksi Jumala esittelee Raa-

tussa yhden sankarin eikä tämä sankari ole sinä eikä hän ole minä. Koko Vanha testamentti ennustaa tämän sankarin, Pelastajan tuloa. Uusi testamentti esittelee tämän sankarin pelastajanamme. Uuden testamentin ensimmäisellä lehdellä Herran lähettämä enkeli kertoi Joosefille: ”Hän (Maria) synnyttää pojan, ja sinun tulee antaa pojalle nimeksi Jeesus, sillä *hän pelastaa* kansansa sen synneistä.” Siitä kristinuskossa on kysymys.

Miten sinä luet Raamattua?

Luuk. 24. luvussa kerrotaan Jeesuksesta ja Emmaukseen kulkeneista opetuslapsista. Jumala ei paljastanut Jeesusta heille ensin. Siksi opetuslapset sanoivat Jeesukselle: ”Oletko sinä ainoa, joka et tiedä, mitä täällä on tapahtunut? Me panimme toivomme Jeesukseen mutta nyt hän on kuollut.”

”Nyt hän on kuollut”, he sanoivat, vaikka hän käveli heidän rinnallaan. Sellaisiksi kristityiksi voimme tulla.

Jeesus kysyi opetuslapsiltaan läpitunkevan kysymyksen: ”Noinko hitaita te olette uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet? Juuri niinhän Messiaan piti kärsiä...”

Kyllähän opetuslapset tunsivat Raamattua, mutta jos he olisivat lukeneet sitä oikein, he eivät olisi olleet niin epätoivoisia. Nyt ilmeni, että heidän tapansa lukea Raamattua oli väärä. He lukivat Raamattua niin kuin useimmat muut, jotka pitävät Jumalan ilmoitusta moralistisena tee-se-itse-käsikirjana. Raamattuun suhtaudutaan kirjana, josta saa erinomaisia ohjeita hyvän elämän elämiseen maailmassa. Jeesus pelastajana on uskonelämän alkuun ja alkeisiin kuuluva asia.

Tällä tavalla voimme suhtautua Raamattuun ja lukea sitä kuin elämän opaskirjaa. Me saatamme lukea sen kertomuksia, mutta saatamme silti menettää kertomus-

ten sanoman sielullemme, Jeesus saattaa jäädä perimmältään vieraaksi.

Emmauksen tiellä Jeesus paljasti äärettömän vakavan ja järkyttävän asian: Ihmiset, opetuslapsetkin, voivat lukea Raamattua mutta saattavat ohittaa Jeesus niin, etteivät tunnista häntä edes silloin, kun hän on aivan heidän lähellään.

Monissa kirkoissa ja seurakunnissa opetetaan ja monista saarnatuoleista julistetaan nykyään tavalla, joka kääntää kuulijoiden huomion kristityn elämään. Kaikki käsittelee sitä, mitä sinä teet tai et tee. Paljon vähemmän huomiota kiinnitetään siihen, mitä Jeesus on tehnyt.

Käytämme aivan liian paljon aikaa – hengellisesti soveltaen – omaan napaan katsomiseen. Selitämme itsellemme ja toisille, että tätä Jumala haluaakin meidän tekevän.

Meidän on tarkkailtava itseämme, me sanomme. Kerromme, että mitä enemmän keskitymme itseemme ja siihen, miten tulemme paremmaksi, sitä enemmän Jumala saa kunniaa.

Näin me teemme keskittymisen itseemme oikeutetuksi Jumalan ja ihmisten edessä. Teemme siitä hengellisen asian, Jumala-suhdeasian. Teemme omasta narsismistamme oikeutetun hengellisen hyveen.

Evankeliumissa ei ole mitään, mikä rohkaisee meitä kiinnittämään päähuomiomme itsemme muuttamiseen. Jumala haluaa, että hänen Poikansa saa kaiken kunnian.

Jumalan Poika ei saa mitään kunniaa siitä, että me siirrämme katseemme pois hänestä tarkataksemme itseämme. Jumalan silmissä se on katastrofi, sillä hän tietää, että Kristus on uskomme alkaja mutta myös uskon täyttävä. Häntä me tarvitsemme lopussa aivan yhtä lailla kuin alussa.

*Otteita amerikkalaisen pastori
Tullianin saarnasta.*

*Poiminnot äänitteestä
suomensi artikkeliksi muokaten POM.*

Herätys alkaa sinusta - muut tulevat vuoroon myöhemmin

Moni kristitty kaipaa herätystä Suomeen. Monissa piireissä rukoillaan herätystä Suomeen. Niin on hyvä.

Useimmat herätystä kaipaavat ja rukoulevat uskovat ajattelevat, että herätys alkaa kun kristinuskolle vieraat ihmiset alkavat uskoa Kristukseen. Herätystä ajatellessaan ja herätystä rukoillessaan ihmisillä tavallisesti ovat mielessään muut ihmiset, julkisyntiset ja kieltäjät, välinpitämättömät ja uskon vastustajat. Odotetaan, että he alkaisivat uskoa. Se olisi herätystä.

Ne, jotka näin ajattelevat – ja heitä lie-nee aika paljon – näkevät itsensä uskosta osattomia parempina. Heissä on se kaunis piirre, että he toivovat herätystä muille, mutta heillä on se sokea piste hengellisessä näkökentässään, että he eivät näe olevansa itse Jumalan antaman herätyksen tarpeessa. Maailmassa ei ole yhtä ainuttakaan uskovaakaan, joka kestäisi pyhän Jumalan edessä hetkeäkään ilman Jeesuksen sovitus-työn antamaa armosuojaa.

Teologian opintojeni ollessa loppuvaiheessa Helsingissä julkaisi Ristin Voitto 1967 Roy Hessionin kirjan *Golgatan tie*. Se kosketti monia meistä nuorista... varmaan vanhempiakin. Kun olen miettinyt havaitsemaani uskovien nykyistä herätyksen kaipuuta, on Hessionin kirja tullut mieleen. Luulen, että on hengellisesti terveellistä ja rakentavaa taas lukea, mitä hän kirjoitti – vaikka kaikkea, mitä hän kirjoitti, en koskaan pitänyt loppuun asti ajateltuna. Mutta sellaisiahan useimmat kirjat ovat. Niistä pitää poimia se hyvä, minkä Jumala on niihin antanut ja kylvänyt.

Näin kirjoitti Hession (joissakin kohdin kieltä on varovaisesti muokattu):

”Nyt jotakin sanasta herätys. Tavallinen käsitys herätyksestä on, että se on jokin huomiota herättävä uskonnollinen herääminen, jolloin suuret kääntymättömien joukot tulevat synnintuntoon ja jolloin ihmiset suuren tunnelikutuksen vallassa tuodaan Kristuksen luokse. Sellaista Jumalan Hengen vaikutusta, vaikkakin sitä suuresti halutaan, ei kuitenkaan pidetä todennäköisenä. Sitä pitää vain rukoilla Jumalalta ja odottaa, että Herra sen aikanaan antaisi. Sitä odottaessa seurakunnan on edes jollakin tavalla jaksettava pitää yllä uuden elämän todistusta.

Jotkut meistä ovat kuitenkin alkaneet todeta, että todellinen herätys on usein kaisen vastakohta. Herätyksen ei välttämättä tarvitse olla huomiota herättävä ja ihana (ei tosiaankaan ole ihanaa joutua katsomaan ristin valossa omia syntejään!). Oikeastaan herätyksen huomiota herättävä puoli on usein sen kaikkein mitättömin puoli.

Kun olin eräässä konferenssissa, jossa paikalla oli lähetyssaarnaajia sellaisilta maapallon alueilta, joissa oli herätystä, huomasin, kuinka nuo työntekijät tarkkaan välttivät kaikkea näytelmällisyyttä ja huomion tavoittelua, jotta he tai heidän palvelunsa lähetyksentillä ei himmentäisi sitä haastetta, jonka Jumala sanansa kautta esitti meille siinä kokouksessa.

Herätys ei myöskään ole sitä, että Jumala ensin tekee jotakin kääntymättömien joukossa vaan se on sitä, mitä hän tekee omiensa keskuudessa. Herätys merkitsee uutta elämää kristityille. Ennen kaikkea *uskovat* tarvitsevat herätystä. Vain he voivat olla herätyksen airut, joukko ihmisiä,

jotka ovat valmiit tunnustamaan, että heidän elämänsä ei ole Jumalan tahdon mukaista.

Kun tämä synnin tunnustaminen tapahtuu meidän uskovien joukossa, saatamme alkaa nähdä Jumalan armotyön muissakin. Walesin heräysten aikana Evan Roberts käytti tätä tunnuslausetta: ”Taivuta seurakunta ja pelasta kansa.” Nämä kaksi asiaa ovat aina toisistaan riippuvaisia: seurakunnan taipuminen ja kansan pelastuminen.

Meidän omasta sydämestämme on vielä sanottava tämä asia. On hyvä jos Jumala antaa meille tyytymättömyyden kirkkojen ja seurakuntien tilaan yleensä. Mutta erityisen tärkeä on herätyksen kannalta, että Jumala antaa meille tyytymättömyyden oman sydämemme tilaan. Meidän osamme on olla valmiita siihen, että Jumala saa alkaa työnsä meissä itsessämme ensin, ei noissa toisissa.

Tämä koskee myös ja nimenomaan seurakuntien työntekijöitä ja sananjulistajia ylipäättäen. Julistajan kuuluu ensin nöyrytyä ristin juurella. Jos puhujan kuulijakunnassa tarvitaan uutta rehellisyyttä syntikysymyksessä, puhujan on käsitettävä, että tämä uusi rehellisyys koskee häntä ennen muita.

Älköön kuitenkaan ne, jotka eivät ole johtajia, joutuko kiusaukseen ja jääkö odottamaan, että seurakunnan johtajat tekevät aloitteen. Jumala tahtoo alkaa työnsä meissä jokaisessa. Hän tahtoo aloittaa *sinusta*.

- Eräs hurskas afrikkalainen kristitty kertoi kerran, että kun hän kiipesi kukkulan rinnettä osallistuakseen hengelliseen kokoukseen, hän kuuli takaansa askeleita.

Kristitty kääntyi katsomaan ja näki miehen, joka kantoi hyvin raskasta taakkaa selässään ja nousi ylös rinnettä. Kristitty sääli miestä ja puhui hänelle.

Sitten kristitty huomasi, että miehen käsissä oli haavat ja hän ymmärsi, että mies oli Jeesus. Mies sanoi Herralle: ”Kannatko maailman syntiä?” ”En”, vastasi Herra

Jeesus, ”en *maailman*, vaan sinun syntiäsi.” Juuri tätä valoa me tarvitsemme. Meidän ei pitäisi ajatella niin paljon toisia, ettei meidän oma syntimme unohtuisi. Herätys alkaa meistä.

Näin Hession 45 vuotta sitten. Yhdestä ihmisestä on herätyksessä kysymys. Herätys on siinä, kun joku jossakin näkee Jeesuksen tehneen ristillä kaiken, mitä tuon ihmisen pelastamiseen tarvitaan. Kun Jeesus näin ilmestyy ja näyttää, mitä hän on tehnyt ja kun sydän luottaa Jeesuksen työhön, silloin on sydän herännyt.

Herätyksen tuntomerkkeihin ei kuulu kokoukävijöiden suuri määrä, ”suurkokoukset”, eikä se, minkä kokousväki näkee edessään, puhujien huomion keskipisteeksi pyrkimisen ja nousun muita korkeammalle. Hessionin mukaan herätyksen huomiota herättävä puoli on usein sen kaikkein miättömin puoli.

Herätyksen olemus on synnin tunto ja syntisen luottamus Jeesuksen sijaiskärsimyksen riittävyteen. Kun evankeliumista, rististä, armosta ja syntien anteeksi saamisesta tulee uskoille hengellisen elämän keskus, on herätys alkanut. Siihen ei tarvita monia ihmisiä. Herätys on aina yhden ihmisen heräämistä uskoon ja armoon.

Toivotamme siunausta teille, joille Jumala on viime vuosina kirkastanut Poikansa kuoleman merkityksen. Olkaa turvallisella mielellä. Se, minkä Jeesus Kristus on tehnyt puolestanne, kestää iankaikkisuu-teen saakka.

Per-Olof Malk

**Seuraa Kristus-päivämme
tuloa eri maakuntiin
ensi kevään aikana**
kotisivuiltamme osoitteessa
www.evank.org
Suomen Evankeliumikoulu

Vuodenvaihteen mietteitä

Miksi en muutu paremmaksi?

”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor. 5:17).

Tämä Raamatun jae on monelle uskovalle tuskallinen ja epätoivoakin tuottava. Kun hän katsoo elämäänsä, niin hänen on myönnettävä, että hänen elämässään on liian paljon asioita, jotka eivät ole muuttuneet. Toki joitakin asioita hän voi elämässään muuttaa tahdon voimalla, mutta ei kaikkea.

Ajoittain hän on edelleen kärsimätön ja kiukkuinen ja usein hän tuottaa elämällään häpeää itselleen ja kristityn nimelle. Ei hän ole pystynyt itseään muuttamaan, vaikka on tehnyt vakaita päätöksiä, että joidenkin asioiden hänen elämässään on muututtava. Ja mikä pahinta, kehitys näyttää hänen kohdallaan iän myötä kulkevan vain pahempaan suuntaan.

Joillekin tämä on ollut niin vaikea asia, että uskokin on mennyt ja monet kamppaillevat siinä rajamaastossa ajatellen, että taitaa olla parasta luovuttaa, koska minusta ei yksinkertaisesti ole siihen elämään, jota uskovalta edellytetään. Jumalakin näyttää liian ankaralta ja kovalta.

Raamattu ilmoittaa toisaalta kuitenkin, että evankeliumi on ilosanoma. Jos tämä on totta ja meiltä kuitenkin vaaditaan sel-laista mihin meillä ei ole edellytyksiä ja mihin emme kykene, niin eikö tässä ole selvä ristiriita?

Katsotaanpa tuota jaetta uudelleen. Raamatun ymmärtämisen yksi perusperiaate on asiayhteys eli konteksti. Meillähän on luonnostaan taipumus lukea Raamattua ihmislähtöisesti ja silloin näemme monet

asiat ylivoimaisina vaatimuksina. Mutta jos katsomme asiaa Jumalan näkökulmasta, niin se muuttuu täysin toiseksi.

Se miten Jumala näkee asiat on oleellista meillekin

Näin uskon tässäkin olevan. Kun luen asiaan liittyvän tekstin (jakeesta 14 eteenpäin), niin näkymä muuttuu toiseksi. Siinä sanotaan, että Kristus on kuollut kaikkien edestä ja siis myös kaikki ovat kuolleet. Emmekä nyt enää tunnekaan ketään lihan mukaan (jae 16). Jos katsomme asiaa ainoastaan ihmisen näkökulmasta, niin emmehän me ole suinkaan kuolleita, vaan eläviä ja tunnemme toisemme ihmisinä "lihan mukaan". Mitä nämä jakeet oikein tarkoittavat?

Tässä tilanne muuttuu sillä tavoin, että ihmisen luonnollinen ajattelu saa väistyä ja tilalle tulee Jumalan näkökulma. Kun ihminen on Kristuksessa, niin hän on *Jumalan silmissä* uusi luomus. Tällöin Jumala katsoo ihmistä – ei lihan mukaan – vaan sen mukaan, mitä Kristus on tehnyt hänen hyväkseen. Ja Jumala katsoo vain uutta luomusta, joka on pyhä, puhdas ja moitteeton.

Itsessään syntinen ja vian alainen luetaan vanhurskaaksi, Jumalalle kelpaavaksi. Jos näin ei olisi, koko korinttilaisille kirjoitetun kirjeen sanoma kävisi epäjohtomukaiseksi. Korintissa uskovat eivät eläneet Jumalan tahdon mukaan, vaan siellä oli monenlaista syntiä. Silti Paavali kutsuu heitä Kristuksessa pyhitetyiksi, mainitsee vielä senkin, ettei korinttilaisilta puuttunut mitään missään armolahjassa.

Luvun loppua kohden asia saa lisävalaistusta. Jakeessa 18 sanotaan: ”Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta...” Ja edelleen 19. jakeessa tämän asian muuttumattomuus vielä varmistuu: ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.”

Meidät on sovitettu jo ennen syntymäämme

Meidät on sovitettu yli 1900 vuotta ennen kuin olemme tähän maailmaan syntyneet – ennen kuin olemme tehneet hyvää tai pahaa.

Sovitus on sitä paitsi niin laaja ja kaiken kattava, että tulevatkin syntimme ovat jo sovitetut. Kaikki ihmiset syntyvät tähän maailmaan valmiiksi sovitetuina. Joku voi sanoa, että tällainen sanoma on aivan älytön. Totta se näin on ja Raamattu sanookin sitä hullutukseksi. Ja että Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset (1. Kor. 1:25).

Kristityille on annettu tehtävä. Kristuksen puolesta me pyydämme ihmisiä, että he antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa (Jae 20).

Sovitus on siis valmis ja se on uskolla omistettavissa. Jakeessa 21 sanotaan kaiken hyvän lisäksi, että Jeesus tehtiin meidän tähtemme synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. Uskon kautta syntimme siirtyvät Hänen ominaisuudekseen ja Hänen vanhurskautensa tulee meidän ominaisuudeksemme. Tämä on totta Pyhän Jumalan edessä.

Kun me katsomme itseämme, me emme näe tätä Kristuksen vanhurskautta, vaan näemme oman kelvottomuutemme ja toisetkin näkevät sen. Jumala lukee tällaiset syntiset vanhurskaiksi, kun he uskovat evankeliumin – miksi me epäilisimme sitä? Jos luulemme Hänen hyväksyvän meidät sillä perusteella, että pystymme elämään oikein,

niin emmekö me silloin halveksi sovituista ja eikö armo olisi silloin tarpeeton?

Mutta mitä sitten voisimme tehdä päästäksemme eteenpäin pyhityksen tiellä niin ettemme loukkaisi toista ihmistä emmekä tuottaisi häpeää Kristuksen nimelle?

On vain yksi mahdollisuus. Evankeliumi! Usko siihen, että Jumala vanhurskauttaa meidät itsessämme jumalattomina ja ettei meissä itsessämme ole eikä meihin tule niitä ominaisuuksia, joiden perusteella tuo vanhurskauttaminen voisi tapahtua.

Armo kasvattaa meitä

Kun evankeliumin kautta pääsemme Jumalan armon alle, niin armo kasvattaa meitä (Tiit. 2:11-14). Pyhitys on elämän mittainen prosessi, se on hidas ja siinä on yksilöllisiä eroja. Emme kuitenkaan pelastu siksi, että armo meitä kasvattaa, ketä mitenkään, vaan pelastumme siksi, että meidät luetaan vanhurskaiksi. Kristus Jeesus on tullut meille Jumalalta viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi (1. Kor. 1:30). Mitään parempaa, puhdistavampaa ja tehokkaampaa ei ole olemassa.

Synti on laittomuutta, joka puolestaan on lainalaisuutta (1. Joh 3:4). Uskon kilvoitus merkitsee taistelua lain ja armon välillä. Tämä taistelu on eräs tuntomerkki siitä, että Pyhä Henki tekee työtään sydämessä. Armon alla pysyminen varjelee meitä synnitä, toisin kuin laki.

Ihminen voi kehittyä moraalisesti, mutta se pyhitys, mitä joidenkin kohdalla saa tapahtua, on Jumalan työtä alusta loppuun.

Evankeliumiin uskomisen antaa kaiken tämän. Siksi tarvitsemme evankeliumin sanomaa joka päivä ja joka hetki ja varsinkin silloin, kun petymme itseemme ja toisiin. Eikä edes uskoa tarvitse puristaa itsensä, vaan sekin annetaan lahjaksi. Pöytä on katettu, tulkaa kaikki aterialle! Tämä on todellinen ilosanoma!

Paavo Lievonen

Kiitämme kaikkia, jotka tämän lehden julkaisijan 10-vuotisjuhlavuonna ovat tukeneet yhdistyksen toimintaa.

Kiitämme kaikkia, jotka ovat tukeneet tämän lehden julkaisemista niin, että se voidaan edelleen lähettää lukijoille maksutta.

Kiitämme kaikkia, jota antavat joululahjan myös toimintamme hyväksi.

***Kaikille toivotamme
rauhallista joulua
ja siunattua uutta
vuotta 2014.***

Armo riittää

Ari Korhosesta Evankeliumikoulun toimistonhoitaja

Suomen Evankeliumikoulun (Evankeliumin opintoyhdistys ry:n) hallitus on kutsunut *Ari Korhosen* (oik.) yhdistyksen osatoimiseksi toimistonhoitajaksi 1.1.14 alkaen.

Palaamme aiheeseen myöhemmin. Toivotamme Arin näin nyt lämpimästi tervetulleeksi työtoveruuteen ja pyydämme ystävien esirukousta myös hänen puolesta.

Hallitus

Kristus-juhlan 2013 opetuksia CD-levyillä

*Ceta
Lehtniemi*

*Olavi
Peltola*

*Tapio
Puolimatka*

*Jouko
Nieminen*

*Paavo
Suihkonen*

*Jaakko
Pirttiahjo*

*Juhani
Aitomaa*

*Per-Olof
Malk*

Nämä opettajat palvelivat Evankeliumin opintoyhdistyksen elokuun Kristus-juhlassa Raamatun opettajina. He ovat kaikki nähneet Kristuksen kristinuskon suurimpana aarteena ja julistavat Kristuksen sovitustyön perusteella *Jumalan suurta armon evankeliumia*. Kuuntele heitä CD-levyiltä nyt.

ECD-2221 Juhani Aitomaa:
Kristus – Jumalan salaisuus

ECD-2222 Tapio Puolimatka:
Kehällisistä Kristus-keskukseen

ECD-2223 Ceta Lehtniemi:
*Ihmisen vajavaisuus –
Kristuksen täydellisyys*

ECD-2224 Olavi Peltola: *He eivät tiedä
mitä Jumalan vanhurskaus on*

ECD-2225 Per-Olof Malk:
Iisain kannosta nousee verso

ECD-2226 Paavo Suihkonen:
Paavali sielunhoitajana

ECD-2227: Jaakko Pirttiahjo:
*Kristuksen evankeliumi ja
se toinen*

ECD-2228 Jouko Nieminen:
*Ristin hulluus ja
Jumalan voima*

Tilaa os: tilaukset@evank.org, puh. (019) 41 42 43.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköpostiosoite: evank@evank.org

Yhteystiedot

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyö: Opetustyön sihteeri Jaakko Pirttiäho,
 Puh. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org
Toimistonhoitaja: 1.1.2014 alkaen Ari Korhonen
 ari.korhonen@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:

- Hammaslääk. Ceta Lehtniemi, ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843, heikkimakela@gmail.com
- Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi
- Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Keräyslupa POHA 2020/2011/4815)
Katso pankkitilinumerot tilisiirtokortista alla.

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.
www.evank.org - webmaster Petri Malk

Runsasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattu-
 luentoa luettavissa/ kuunneltavissa.
 Luentoja myös CD-äänitteillä postimyynnissämme.

Armo riittää verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut
 Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa

Evankeliumikoulun sivuilla os. www.evank.org.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila, Ari Korhonen.

Armo riittää Hengellinen lukemisto

10. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaa-
 jille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry
Tilausasiat: Liisa Malk

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Puh. (019) 41 42 43, sähköpostilla tai postitse
 PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Suomen Evankeliumikoulu -nuoret aikuiset

NA-raamattuleirejä. Yhteyshenkilö Jaakko Pirttiäho,
 jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Postimyynti

Edullisten hyvien kirjojen sekä CD:lle tallennettujen
 raamattuluentojen *postimyynti* on saanut oman tila-
 usosoitteen tilaukset@evank.org. Myyntivastaava:
 Ari Korhonen. (Tilauksia voi edelleen tehdä myös
 soittamalla yhdistyksen toimistoon.)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2013

Saajan tilinumero	LAHJA: 313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH LAHJA: 800015-70994146 (Danske Bank) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 2299 Tuki Jaakko Pirttiähön työ Lupa POHA 2020/2011/4815. Varat käytetään kristillisen raamattu- ja perusopetuksen antamiseen luennoilla, kursseilla, äänitteillä, internetissä ja painotuotteissa.
	Evankeliumin opintoyhdistys ry Suomen Evankeliumikoulu PL 17, 05831 Hyvinkää	
TILISIIRTO		
Saaja		
Maksaja		
Allekirjoitus		Viitenumero
Tilitytö numero		Eräpäivä Euro

ME6 1

EVOP
PL 17
05831

Hyvinkää, Finland

Muistatko tämän naisen - Irena Sendlerin?

Hän kuoli Varsovassa Puolassa viisi vuotta sitten, 12.5.2008, ollessaan 98-vuotias.

Toisen maailmansodan aikana Irena sai luvan työskennellä eräässä Varsovan getosta viemäriputkien korjaajana. Työhön pyrkinessään hänellä oli salainen toive.

Irena salakuljetti ulos getosta juutalaisia vauvoja työkalulaatikkonsa pohjalla. Hän myös käytti selkäreppua, joissa hän salakuljettu ulos getosta isompia lapsia.

Irena piti mukanaan koiraa, jonka hän oli opettanut haukkumaan aina, kun hän ohitti geton tarkoin vartioidun portin. Portilla natsisotilaat päästivät hänet sisälle ja ulos getosta. Sotilaat eivät halunneet mennä lähelle haukkuvaa koiraa ja koiran haukunta peitti alleen vauvojen ääntelyn.

Niinä vuosina, jolloin Irena saattoi toimia näin, hänen onnistui salakuljettaa ulos getosta ja pelastaa yhteensä 2500 vauvaa ja pikkulasta.

Lopulta hänet otettiin kiinni ja natsit mursivat hänen jalkansa ja käsivartensa. Lisäksi häntä piestiin ankarasti.

Irena piti kirjaa getosta tuomiensa lasten nimistä. Nimet hän säilytti lasiastiassa, jonka hän oli haudannut maahan pihallaan olevan puun viereen. Sodan päätyttyä hän alkoi etsiä lasten vanhempia, jotka olisivat saattaneet selvitä hengissä, liittääkseen

lapset ja heidän vanhempansa yhteen. Hänelle selvisi, että useimpien lasten vanhemmat oli tapettu kaasukammioissa. Orvoiksi jääneitä lapsia Irena auttoi löytämään kasvattiperheitä tai ihmisiä, jotka olivat halukkaita adoptoimaan lapsia.

Vuonna 2007 Irena oli Nobelin rauhanpalkinnon saajien kandidaattilistalla. Häntä ei valittu. Al Gore voitti ansiolla, joita hänellä oli osallistumisestaan maapallon lämpenemistä koskevaan keskusteluun.

Kertomus on puhutteleva. Siitä näkee, miten yksi ihminen voi auttaa, kun hän löytää siihen keinon. Tuskin viemärikorjaajaksi opiskellut nuori Irena ajatteli suuria itsettään ja ammatistaan ennen sotaa. Mutta siinä ammatissa hän sai mahdollisuuden pelastaa 2500 ihmistä sodan keskellä.

Tapahtuma palvelee myös hengellisenä vertauskuvana. Meidät on kannettu kuolemasta elämään ja nyt me odotamme sodan päättymistä niin, että meidät voidaan liittää Jumalan lapsina hänen perheväkeensä näkyvällä tavalla. Jumala ei ole kuollut kaasukammiossa. Siksi me toivossa odotamme päivää, jolloin me näemme hänet ja hän ottaa meidät syleilyynsä – ja olemme hänen luonaan ja hänen kanssaan aina ja iankaikkisesti.

- Per-Olof Malk